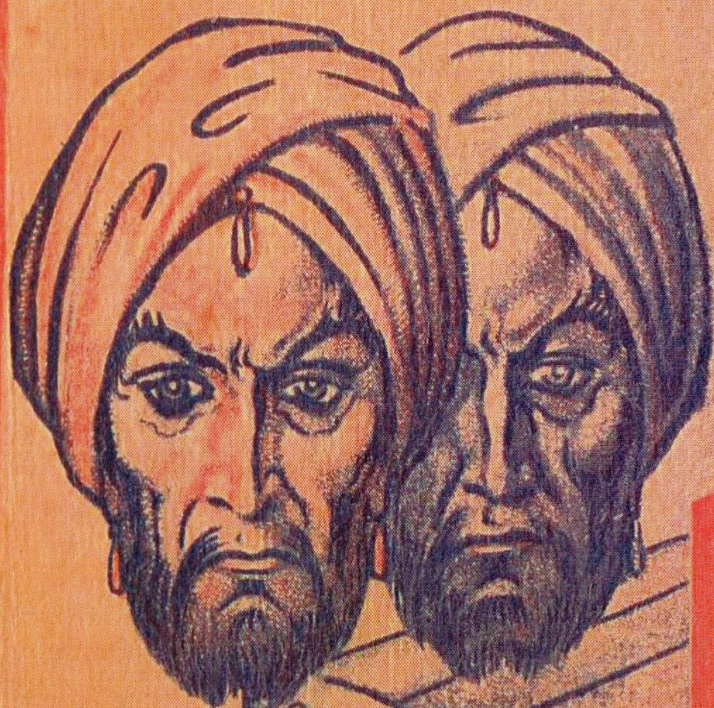
COMOARA PRINȚULUI INDIAN

detectivul

SĂPTĂMÂNAL

No 30

LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 30

Gregor Marron

COMOARA PRINŢULUI INDIAN

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
27 Iunie 1935

1

SONERIA DE LA UŞA CORIDORULUI sună prelung. Bernard Marin tresări.

Cam indignat de acest fel necuviincios de a suna, puse deoparte gazeta, pe care o citea şi trase cu urechea.

Auzind un glas de bărbat, un glas prea bine cunoscut, oftă. Pe urmă, menajera veni să-l anunţe pe vizitator.

— Domnul comisar Körner vă roagă să-l primiţi.

— Să intre! zise Marin, scurt şi poruncitor, obicei rămas de la militărie. Fireşte că alături în salon!

Dortje, menajera, se retrase tăcută.

Marin îşi potrivi haina, apoi se duse să-i întâmpine pe vizitator.

Acesta făcu un salut milităresc lipindu-şi călcâiele.

— Bună dimineaţa, dragă Körner. Îmi pare bine, că te văd! Te rog, ia loc. Aşa! Şi acum, ce vânt te-aduce pe la mine? Până una, alta trebuie să te mulţumeşti, cu tovărăşia mea. Ketty s-a dus după târguieli.

Comisarul Körner îşi zise: „Dacă aş fi ştiut!” Apoi se grăbi să lămurească scopul vizitei sale. Era o oră cam nepotrivită. Abia bătuse zece.

— Vă rog să mă iertaţi, că vin la ora asta, domnule colonel. Mi s-a dat o misiune strălucită!…

— Chestie profesională? întrebă gazda, pe un ton dojenitor.

Körner tuşi uşor.

— Domnule colonel, ştiţi că n-am obiceiul să trădez un secret profesional. Aici, însă, e vorba de o chestii de care atârnă avansarea mea Eu… – căuta cuvintele – pun mari nădejdi în ea. Dacă speranţele mele se vor înfăptui – şi cred că se vor înfăptui – atunci m-aş bucura de avantaje materiale care mi-ar da în sfârşit posibilitatea să vă cer mână fiicei dvs., domnule colonel.

Slavă Domnului! O spusese în fine.

Marin nu făcu nici un gest de împotrivire, ci zâmbi – un zâmbet îngăduitor, de superioritate.

— Domnule comisar, te înţeleg. Şi eu am fost odată tânăr, vijelios, întreprinzător. Şi apoi… ştii că am multă consideraţie pentru dumneata. Dacă ai ajunge într-adevăr în situaţia în sfârşit, mă-nţelegi, nu eu aş fi omul, care să stau în calea fericirii copilei mele.

— Vă mulţumesc, domnule colonel.

— Ia-o încet, dragul meu, am zis „dacă”!

Astfel convorbirea începuse să ia o întorsătură cam critică, şi comisarul crezu că va trebui să se pregătească de luptă, când se auzi soneria pentru a doua oară.

Colonelul trase cu urechea şi, imediat, fata lui se ivi în odaie.

Körner îi sărută mâna. Era o simplă formalitate.

Cei doi tineri schimbară o privire cu înţeles, plină de bucurie şi de dragoste.

Fetei îi luceau ochii, obrajii i se rumeniseră la aer, era de o frăgezime sănătoasă, în toată fiinţa ei.

Tatăl avea tot dreptul s-o privească cu mândrie. Iar comisarul se înflăcără din nou în faţa iubiri inimii sale.

— Ce te aduce la ora asta neobişnuită? întrebă la rândul ei. E ceva însemnat…?

— De sigur! O misiune, neobişnuită!

— Ah, ce interesant! Despre ce-i vorba?

Körner se adresă numai de formă tatălui, căutând să se justifice.

— Nu vă pot spune, decât ceea ce nu face parte din secretul profesional! E vorba de maharajahul Saku Dalab din Singapur, care a sosit de curând, incognito, în oraşul nostru…

Fata îl asculta cu cea mai mare luare aminte.

Colonelul clătină capul.

— Am citit în gazetă o informaţie scurtă despre asta.

— Prinţul indian, urmă comisarul, a fost jefuit. I s-au furat bijuterii în valoare de mai multe milioane.

— Auzi, domnule! se miră colonelul.

— Iar eu am fost însărcinat cu descoperire hoţului şi şeful meu consilierul Hössel, mi-a declarat că directorul general al Siguranţei pune mari speranţe în mine. Aici ar fi prilejul să mă arăt vrednic de această încredere. Şi mă voi arăta, zise Körner, cu hotărâre.

Ceea ce avea să le comunice Körner, nu era un secret. Era numai un rezumat al comunicatului pe care biroul de presă al Siguranţei avea să-l dea ziarelor în cursul zilei.

Astfel că toată lumea avea să-l citească; cât despre colonel şi fata lui, aveau numai privilegiul să afle amănuntele cu câteva ore înaintea concetăţenilor lor.

Era într-adevăr un caz foarte încâlcit, foarte interesant, din punct de vedere criminalistic. Un caz care oferea multe posibilităţi de afirmare unui tânăr agent în serviciul Siguranţei.

Körner se prezentase dis-de-dimineaţă la Siguranţă, unde

Consilierul Hössel îl aştepta, după indicaţiile şefului Siguranţei, doctorul Karsch.

Hössel, un bărbat scund, grăsuliu, dar cu mişcări neaşteptat de repezi, îi aruncase de sub sticlele groase ale ochelarilor o privire aproape rugătoare.

— Dragă Körner, ne punem toată nădejdea în dumneata. E un caz de mare însemnătate. Dacă nu-l lămurim cât mai repede, ne facem de râs, în faţa lumii întregi, înţelegi ce înseamnă asta?

— Bănuiesc, domnule consilier! replicase Körner calm.

— Ah, scuză, te rog. Nu mai ştiu pe ce lume sunt! Ia loc! Vei afla totul.

Astfel comisarul află despre ce e vorba, adică ceva mai mult de cât împărtăşise colonelului şi fiicei sale.

Fireşte însă că tânărul comisar pusese mai multe întrebări, ca să-şi dea seamă cum stau lucrurile:

— Iertaţi-mă, domnule consilier, dar aş avea mai multe de întrebat.

Hössel oftă.

— Vrei să întrebi? Slavă Domnului! Prin urmare bănuieşti ceva?

— Aş vrea să-mi fac o imagine mai precisă. Maharajahul Saku Dalab se află după cât ştiu, de patruzeci şi opt de ore în oraşul nostru?

— Aşa e.

— Însoţit numai de un secretar…

— Care se numeşte Ali Ben Iusuf. E mahomedan şi supus indian, respectiv englez. Este… stai să văd, se orienta dânsul după notiţele dintr-un carnet, de şase ani şi jumătate în serviciul stăpânului său, om de încredere, cu reputaţie cât se poate de bună…

— Vă mulţumesc! Acum încă ceva. Prinţul n-a tras la hotel, ci într-o pensiune, mi se pare…

— Nici la hotel, nici la o pensiune de familie, zise consilierul. Cu mult înainte fusese închiriată o vilă particulară, liberă.

— Ah, da, aşa e.

— Însă fără pensiune. Şi tocmai aici e partea ciudată.

Comisarul încrunta sprâncenele.

— Din cauza pretenţiilor de despăgubire?

— Mai ales a responsabilităţii.

— Hm!

— Dumneata ştii foarte bine, urmă Hössel, că proprietarul unui, hotel este răspunzător, faţă de pasagerii săi, pentru

pierderea acelor obiecte de valoare, ce i-au fost date în păstrare. Dacă nu i s-au dat în păstrare, şi s-a comis un furt, atunci păgubaşul răspunde de ele. Aici însă…

— Am înţeles. Aici nu e vorba de nici una din aceste consideraţii.

— Dimpotrivă, replica şeful. În schimb, oraşul nostru, sau mai bine zis, Statul are o datorie de onoare să ajute pe un oaspe atât de distins, cum e acest prinţ indian, să reintre în posesia bunurilor sale, mai cu seamă când au o valoare de câteva milioane.

— Înţeleg prea bine, zise Körner, dând din cap.

— Gândeşte-te, urmă Hössel, că e vorba de prestigiul statului. Dacă un maharajah din Singapur poate suporta pierderea câtorva milioane fără să dea faliment din pricina asta, afacerea rămâne totuşi infamantă şi neplăcută pentru noi.

— Şi nu ne putem reabilita, complectă comisarul, decât dând maharajahului indicaţii asupra hoţului, care i-a furat bijuteriile. V-aş ruga să-mi daţi instrucţiunile necesare.

Consilierul Hössel consultă din nou carnetul lui cu notiţe.

— Mda! Ia să vedem informaţiile. Din nefericire, avem prea puţine amănunte pentru orientarea dumitale, dragă Körner. Principalul îl ştii. Pe urmă înainte de orice avem contractul! Şi asta trebuie să… ştii. „Prinţul” vine din Londra şi Bruxelles. La Londra a contractat o asigurare „en toat cas” cu o societate din Cambridge. Mă înţelegi, o asigurare pentru orice caz. Dacă ar fi tras la hotel, noi am fi scăpat de orice bătaie de cap. Dar aşa! Asigurarea, trebuie să plătească…

Körner cu rutina lui de criminalist, interveni:

— Vă rog, domnule consilier, când a contractat maharajahul acest contract de asigurare? întrebă el apăsând asupra cuvântului când.

— Când?

Hössel se uită nedumerit la comisar.

— Vreau să zic, câte zile sunt de atunci?

— Hm! Ia stai! Mi se pare că am o copie.

— Cu câte zile înainte de întâmplarea, care ne preocupă pe noi?

Consilierul se uita la el, surprins şi speriat.

— Körner, eşti nebun!

— Dacă ziceţi dvs.

— Ah, iartă-mă te rog, n-am vrut să te jignesc.

— Ştiu. Aşadar, când?

Hössel răsfoi carnetul. Apoi, îi dădu răspunsul dorit:

— Contractul a fost încheiat acum zece săptămâni.

— Hm!

Consilierul puse mâna pe braţul comisarului.

— De ce zici „hm”? Mă rog, nu-ţi închipui cumva că un maharajah ar avea nevoie să…

— Nu! O excrocherie cu asigurarea pare exclusă într-un asemenea caz. La asta m-am gândit în primul moment.

— Şi atunci?

— Acum mă voi ocupa mai de aproape de cazul acesta. O să dăm noi peste un fir din iţele lui. Mai întâi servitorimea, apoi personalul, toţi acei care intră sau ies din vilă. Pe urmă garda noastră. Voi consulta albumul cu delicvenţi, şi aşa mai departe, domnule consilier.

Văzând însă că Hössel face o mutră cam deznădăjduită, se grăbi să adauge:

— Am o presimţire că voi descoperi o urmă.

Acesta fusese conţinutul convorbiri între cei doi.

Şi acum, fericitul sau nefericitul poliţist însărcinat cu o misiune atât de însemnată stătea în faţa colonelului şi ă fiicei sale mângâindu-se cu nădejdea că afacerea aceasta îi va aduce în sfârşit norocul vieţii.

Marin îi ascultă cu atenţie.

— Te felicit, dragă Körner, că ţi s-a dat o misiune atât de înseninată, dar dacă vei avea noroc…

— Domnule colonel…

— Te rog, să avem răbdare! De altfel îţi doresc noroc! Şi dacă aşteptările dumitale se vor înfăptui…

Körner tresări fără să vrea, încât colonelul îi făcu semn cu ochiul arătând spre fată.

— Dacă, domnule comisar, dacă!

— Da, dar însă oricum, domnule colonel…

— Vorba ceea: „fortes fortuna” şi aşa mai departe, cum zicem noi latinii.

Körner simţi că e momentul să plece şi se ridică.

— Sper că în curând o să vă pot comunici veşti bune…

— Îţi doresc succes deplin şi cât mai rapid.

— Mulţumesc, domnule colonel.

Ketty se strecurase între timp din salon.

— S-o chem pe Ketty?

Fata, însă părea atât de preocupată de îndeletnicirile ei casnice în bucătărie, încât apăru abia în clipa când musafirul voia

să deschidă uşa coridorului ca să plece. Schimbară câteva şoapte pe furiş:

— I-ai spus tot?

— Ai auzit doar şi tu. Mi-a răspuns că totul atârnă de succesul misiuni şi de avansarea mea.

— Wolfgang! Mor de frică!

— N-avea grijă, drăguţa mea. O să-l aduc viu sau mort, pe hoţul, care a furat bijuteriile maharajahului.

Şi comisarul, aducându-şi aminte de treburile sale, o şterse repede. Iar în urma lui, inima fetei bătu plină de dor şi speranţă.

2

VIZITA LA FAMILIA MARIN n-o făcuse din dorinţa de a-şi descărca sufletul – nevoia aceasta de comunicativitate ar fi fost incompatibila cu meseria lui de poliţist – ci din nevoia de a-şi şti asigurată răsplata în caz de izbândă. Fusese, de altfel, singura escapadă, pe care şi-o îngăduise comisarul Körner.

Încolo toate gândurile lui se concentrau în jurul dezlegări problemei ce i se dăduse.

O convorbire personală cu maharajahul și o cercetare amănunţită a câmpului de operaţie dădură rezultate surprinzătoare.

Saku Dalab din Singapur era un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt la statura, elegant, cu gesturi sigure, neaşteptate din partea unui budist. Părea că, dimpotrivă, cunoaşte bine viaţa şi că ia parte activă la ea. Se arăta, destul de calm în faţa pagubei ce o suferise.

— La cât evaluaţi valoarea bijuteriilor furate? întrebă Körner, într-o engleză perfectă.

— La două milioane de lire. Pentru această sumă au fost asigurate. Însă valoarea lor efectivă e ceva mai mare.

— Şi n-aveţi nici o bănuială?

Prinţul făcu un semn de negare.

— Aici nu-i vorba de părerea mea. Numai părerea dumitale contează în această chestiune.

— Desigur! Însă oricum, am avea un punct de sprijin. Cele dintâi informaţii nu le pot lua decât de la dvs. Restul mă priveşte, natural!

— Şi eu îţi spun că nu pot să învinuiesc pe nimeni.

— Secretarul dv.?

— V-aş ruga să scoateţi din cauză pe un om ca Ali Ben Iusuf. E în serviciul meu şi al familiei mele de ani de zile şi s-a arătat credincios şi cinstit. Pe lângă asta, se bucură de o situaţie, în care n-ar avea nevoie să întindă mâna după bunul altuia.

— Dacă-i aşa, mă voi ocupa de personalul de serviciu al casei dvs.

— Cum doreşti! Dar ţi-o spun dinainte, nu vei găsi pe hoţ, printre oamenii mei.

— Atunci poate printre persoanele, care intră şi ies din casa dvs.?

— Au fost numai câţiva gazetari, reprezentanţi ai autorităţilor şi furnizori.

— Şi poate şi ceva solicitatori? La un om ca dvs....

— Ştiu. Dar am descins incognito. Nimeni nu m-a supărat cu prezenţa lui. Numai un englez, un oarecare Jim Barkley, care mă cunoaşte din patrie, a descoperit reşedinţă mea. Mi-a oferit serviciile lui. I-am dat un dar şi i-am spus să mai treacă pe la mine, căci n-aveam la ce să-l folosesc atunci.

— Şi?

— Până acum nu s-a mai prezentat.

— N-aveţi adresa lui?

— Nu.

— E un aventurier?

— Cum vrei s-o iei! E un fel de pasăre călătoare. Se consideră acasă oriunde în lume.

— E un declasat?

— Nu! Mai degrabă un ratat.

— De sigur că e un om inteligent, politicos, manierat, simpatic, sensibil şi totuşi nu ireproşabil?

Indianul zâmbi uşor.

— Vorbeşti ca şi cum l-ai cunoaşte personal.

— E reprezentantul tipic al unei anumite categorii de oameni, cu care avem destul de des de a face.

— Şi crezi că el ar fi hoţul?

— Oh, nu! Nu se poate judeca aşa de repede! Acum aş vrea să mai fac cercetări la faţa locului. Dacă s-ar putea, să mă conducă secretarul dvs.

Prinţul îi arunca o privire întrebătoare, comisarul Körner băgă de seamă şi făcu anumite reflecţii. Prinţul apăsă un buton de sonerie şi secretarul apăru... Era un om de lume, foarte politicos şi amabil. Se puse imediat la dispoziţia comisarului.

— Iată, aceasta e odaia în care păstram bijuteriile – în acest cufăr, care a fost spart. Vedeţi aici resturile unei unelte, care a fost stricată de făptaş în cursul operaţiei. A fost uitată din nebăgare de seamă, sau poate că hoţul s-a speriat, pe când lucra, de vreun zgomot suspect şi atunci; a şters putina luând prada cu el.

— Şi fireşte că toate obiectele au fost lăsate neatinse la locul lor? zise informă Körner.

— Neatinse? Fireşte că Alteţa Sa a cotrobăit prin cufăr şi s-a încredinţat că bijuteriile au dispărut.

— Hm! Aveţi un inventar amănunţit şi o descriere exactă a

bijuteriilor dispărute?

— Stau toate la dispoziţia dvs.

Comisarul Körner îşi roti ochii în jurul lui.

De altfel calea urmată de hoţ era limpede; căci un geam din afară era spart, sau mai bine zis tăiat cu un diamant de tăiat sticla.

Prin această spărtură hoţul deschisese fereastra.

Apoi, comisarul, continuă cu cercetările prin grădină. Se vedeau urme de la fereastră până la zidul ce împrejmuia grădina în spre stradă.

Toate acestea duceau la concluzia, că hoţul trebuie să fi cunoscut bine topografia locului şi să fi ştiut că bijuteriile se află în cufărul din acea odaie.

La atâta se reduceau, până una, alta, toate descoperirile. Înainte de a pleca, Körner mai discută cu secretarul particular al rajahului indian despre Jim Barkley.

Secretarul fu acela care aduse vorba despre dânsul.

— Nu ştiu, domnule comisar, dacă Excelenta Sa v-a povestit despre englez?

— Despre Jim Barkley? întrebă comisarul Körner, nepăsător.

— Ah! Îi cunoaşteţi numele? Prin urmare ştiţi cine e?

— La drept vorbind, nu ştiu mare lucru. Dar, vă rog, omul acesta, cunoştea împrejurările şi obiceiurile casei?

— Cred că nu.

— Atunci?

— Pot că vorbesc deschis?

— Te rog chiar.

Indianul zâmbi.

— N-aş putea să jur şi nici nu vreau să vorbesc ce nu ştiu. Tot n-ar fi cu neputinţă. Barkley un băiat foarte frumos. Aici în casă avem şi slujnice. N-ar fi exclus să fi înnodat relaţii cu una din ele şi, astfel, să fi aflat tot ce ar fi dorit.

Comisarul Körner îl străpunse cu privirea pe secretar.

— Maharajahul are obiceiul să lase fetele de serviciu să afle unde îşi păstrează el bijuteriile?

Ali Ben Iusuf îşi muşcă buzele.

— Stăpânul nostru nu se atinge de femei.

— Nu te-am întrebat despre asta.

— Nu pot dă relaţii mai intime cu femeile, care îl servesc.

— Cu atât mai bine. Sau nu cumva te simţi dumneata cu musca pe căciulă? Nu cumva ai flecărit mai mult decât trebuie?

— Domnule!

— Mă rog! Dumneata ai adus vorba. Atunci cum stăm? Crezi că acel Jim Barkley, ar fi în stare să… sau e exclusă posibilitatea asta?

Figura indianului se prefăcu într-o mască de piatră.

— Judecaţi şi dvs. E primejdios să stea cineva de vorbă cu dvs. Eu nu mai spun nimic.

Comisarul ridică din umeri şi plecă.

Se duse întâi la Siguranţă.

Acolo produse o mare zăpăceală, dând ordine în dreapta şi-n stânga.

Funcţionarii îl înjurau pe tăcute.

Trimise o seama de telegrame. Nu mai lăsă receptorul telefonului din mână. Nici serviciul secret al Capitalei nu fu cruţat. Expedia depeşă peste depeşă în Anglia.

Comisarul Körner le dirija toate aceste cu o mână de fier. Lua notiţe şi copii într-un carnet, ale cărui foi erau pline de însemnări.

Între timp se purta cât se poate de frumos, cu subalterni săi.

În cele din urmă se duse sa dea raportul consilierului Hössel. Se făcuse seara târziu.

Consilierul Hössel era enervat şi se juca cu creionul. În cele din urmă îşi netezi fruntea cu mâna.

— Dragă Körner, mă văd silit cu regret să critic pentru prima dată activitatea dumitale, zise el.

Comisarul îl privi, intrigat.

— Da, s-o critic, urmă Hössel. După câte observ, dumneata, ai luat-o pe o cale cu totul greşită.

— Urmăresc un plan anumit, domnule consilier.

— Însă un plan, care, nu duce la nimic.

— Eu cred că da.

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, urmă Hössel cu un gest de protestare. Ar fi bine, să te ocupi mai de aproape de acest Jim Barkley. Prinţul, ce-i drept, a vorbit despre el cu multe rezerve, e lesne, de înţeles. Un prinţ e deasupra unor astfel meschinării. Însă după zvonurile care circulă, gândeşte-te la declaraţiile secretarului particular, care e încercat în serviciul prinţului… apoi, la concluziile pe care le putem trage noi din experienţă noastră de ani de zile – toate acestea aruncă o lumină ciudată asupra englezului vagabond. Dă ordin să-l aresteze şi…

— Să-l arestez? Dar n-avem încă nici un motiv pentru asta, zise comisarul.

Hössel încreţi fruntea.

— Dragă Körner, este un caz de însemnătate politică.

Dumneata porţi răspunderea. Fă cum crezi. La caz de nevoie îmi rezerv să intervin în măsurile luate de dumneata.

Comisarul Körner ieşi cam fiert de la Siguranţă, poftim, acesta era „marele său caz”. Toţi se îndoiau de spiritul lui de perspicacitate. Deocamdată a şi intrat în dizgraţia superiorului său.

„Ducă-se naibii!” îşi zise el. Doar n-o sa mă la lupt cu superiorii mei!

Grozav ar mai fi vrut şi se mai ducă pe la familia Marin, sub un pretext oarecare. Acum, însă, îi trecuse pofta. Se îndreptă, necăjit spre grădina publică.

Dacă ar fi ştiut ce spusese prinţul indian în urma lui de sigur că s-ar îi necăjit şi mai rău.

Saku Dalab din Singapur, îndată după plecarea lui Körner, trimise după secretarul său particular.

— Cum stăm?

Ali Ben Iusuf ridică din umeri.

— Curios om mai e şi defectivul asta! Inaccesibil, nepătruns şi încăpăţânat în ideile lui.

— Ce zice de englez?

— Îi exclude de la început ca hoţ.

— Atunci, pe cine bănuieşte?

— Nu ştiu. După cum am spus, e un om ascuns.

— Sfinte Brahma! Toţi creştini sunt nişte…

Prinţul se întrerupse. Secretarul reluă.

— Ar fi bine să măi vedem şi de asigurare.

— Hm! N-ai mai primit ceva veşti?

— Afară de cele de azi dimineaţa, nimic.

— Şi vor să…?

— Vor, Sahib.

— Bine, ai procură generală.

Ali Ben Iusuf se înclină şi ieşi din odaie.

3

LUCRURILE MERGEAU PROST, aşa cum se temuse Körner după convorbirea avida cu consilierul Hössel.

Cercetările comisarului înaintau încet şi nu izbutise să pună mâna pe hoţul bijuteriilor prinţului indian. Fireşte că aceasta pricinui o dezamăgire în rândurile superiorilor şi dizgraţia lui se adâncea din ce în ce.

Nu-i fu greu să descopere pe englezul Jim Barkley. Locuia la mahala, într-un han de mână treia.

Körner, pusese să-l urmărească pas cu pas.

Dacă într-adevăr el era făptuitorul, ar fi trebuit să încerce să ascundă, bijuteriile la vreun tăinuitor.

Cei de la Siguranţă ştiau din experienţă că Amsterdamul eră localitatea cea mai indicată pentru traficul bijuteriilor şi, în deosebi, al diamantelor.

Or, nu se descoperi nici o legătură între Jim Barkley şi cercurile tăinuitorilor sau negustorilor.

Aluziile Ali Ben Iusuf, la o legătură intimă între Barkley şi una din fetele în serviciul prinţului indian se dovediră, neîntemeiate.

Aşadar, lui Körner nu-i rămase decât să iasă din rezerva de până acum.

Se gândi cum ar putea să stea de vorbă cu Barkley, fără să i se prezinte de-a dreptul ca funcţionar al Siguranţei secrete. Îi veni în minte un plan, pe care se grăbi să-l pună în aplicare.

Într-o zi, pe când Jim Barkley, care încă nu găsise de lucru, îşi omora timpul, plimbându-se de-a lungul apei, unde lucrătorii ridicam un dig înalt, se pomeni cu un individ cam de o vârstă cu el, şi, probabil, tot şomer, care intră în vorbă cu dânsul.

Necunoscutul, părea un om umblat prin lume şi inspiră încredere lui Jim Barkley, care de altfel era cam ursuz din fire.

În cele din urmă, străinul îl pofti pe Jim Barkley să ia dejunul cu el. Barkley, însă, nu vru să primească.

— Cum să mă las eu ospătat de dumneata? Păstrează-ţi banii. Cred că ai destulă nevoie de ei.

Străinul zâmbi:

— Nu stau chiar aşa de prost cu banii şi sper că în curând voi câştiga mult. Aceasta a fost şi pricina invitaţiei mele. Poate că izbutesc să te ajut şi pe dumneata să găseşti de lucru şi tocmai despre asta voiam să discutăm.

— Hm! Ce să zic? Aş fi bucuros, răspunse englezul, şovăind. Numai că nu ştiu dacă…

Îl măsură cu privirea pe străin. Acesta îi suportă nepăsător privirea şi zâmbi uşor.

— Mi se pare că nu-ţi inspir destulă încredere?

Barkley îşi scutură luleaua de balustradă şi ridică sprâncenele:

— O să fiu sincer, cu riscul de a te supăra. Nu pari o secătură, cu toate acestea ţin s-o spun dinainte, că nu mă prind decât la afaceri cinstite.

— Bineînţeles. Nici n-am crezut altfel.

— Atunci, putem sta de vorbă. E lucru rar să-i cadă cuiva porumbei gata fripţi în gură. Dar, ca să i se tăgăduiască cuiva picul de cinste şi de bună purtare cu care cearcă să străbată prin viaţă, asta se întâmplă în toate zilele, fără să ai nici o vină. Aş putea să ţi-o dovedesc.

— N-ai părere bună despre oameni.

— Cu drept cuvânt.

— Ei, eu sunt din alt aluat şi aş dori mult să-ţi aud dovezile. Care sunt? Nu vrei să primeşti invitaţia mea nici acum?

— Bine. O primesc.

Puţin după aceea, stăteau amândoi la masă într-un birt mic, dar curăţel, unde li se serviră nişte mâncăruri destul de bune, băură câte un pahar de vin şi când ajunseră la ţigări, erau amândoi în bună dispoziţie.

În cele din urmă străinul îi expuse propunerea lui.

Cunoştea un contramaistru şi nădăjduia ca, prin protecţia lui să obţină un post de turnător, într-o fabrică mare de maşini.

Firma tratā nişte comenzi însemnate şi avea nevoie de montori pricepuţi. Străinul care se prezentă sub numele de Fritz Eisner, auzise din gura englezului că e montor de meserie.

Englezul se interesă de propunerea această binevenită. Dădu străinului adresa lui, îi mulţumi în câteva cuvine, sincer, dar fără emfază şi încheia:

— Curios că se mai găsesc pe faţa pământului şi oameni, care se interesează de soarta semenilor lor. În altă parte, nu-i pasă nici dracului de tine. Văd însă că dumneata îmi vrei numai binele, în chip dezinteresat.

Fritz Eisner se pregăti să asculte povestea englezului, care într-adevăr era cam neobişnuită.

— Poate că ai auzit şi dumneata despre sosirea în oraşul nostru a unui prinţ indian?

— Un prinţ indian? clătină Eisner din cap. Habar n-am. Deşi

citesc ziarele…

— În ziare nu scrie nimic. Călătoreşte incognito.

— Aşa, aşa? Dar atunci dumneata de unde ştii?

— Din întâmplare. Şi apoi, eu îi cunosc pe prinţ din patria lui.

— Şi mai ştiu ceva. Că maharajahul a fost jefuit aici.

— Nu se poate!

— De ce nu s-ar putea?

— Pentru ca cel puţin despre asta, ziarele, ar fi scris cu siguranţă.

— Aşa îţi închipui dumneata, ca profan! Însă cine cunoaşte mersul treburilor ştie că există cazuri în care Siguranţă dă ordin secret întregi prese să păstrezi cea mai desăvârşită tăcere.

— În interesul cercetărilor pentru găsirea făptuitorului?

— Cam aşa ceva. Şi aici avem un asemenea caz.

Fritz Eisner mai trase o sorbitură, dus pe gânduri. Apoi clătină capul.

— Ştii că nu prea înţeleg. Dacă nimeni nu ştie despre sosirea prinţului şi despre tâlhăria care s-a comis, atunci cum de eşti, dumneata singurul care ai cunoştinţa de ele? Ai relaţii personale?

Barkley dădu din cap, afirmativ.

— Da. M-am prezentat prinţului şi l-am rugat să-mi găsească o ocupaţie…

— Ai avut o idee foarte bună.

— Poate că am făcut o prostie.

— Oho!

— Să vezi de ce, lasă-mă să vorbesc. Acum, să vezi de ce susţin că oamenii sunt răi. Fiindcă eu, ca un biet om, m-am dus să cer ajutorul prinţului am fost bănuit că aş fi comis eu furtul.

Eisner tresări speriat.

— Drace! Au fost agenţi de la Siguranţă pe la dumneata să te cerceteze?

— Asta nu! Din păcate nu. Din nefericire ei mă bănuiesc numai, în ascuns şi nu-mi dau prilej să mă apăr de orice învinuire.

— Fireşte că ai putea să-ţi dovedeşti nevinovăţia?

— Mai e vorbă!

— Cred totuşi că n-ar fi tocmai uşor…

— Ba în cazul, meu, da. Din întâmplare, eu pot să dovedesc că în noaptea, când s-a comis furtul, nici n-am plecat de acasă, de la han.

Eisner mai rămase câtva timp pe gânduri.

— Aşa, aşa! Vasăzică o poţi dovedi! Ai mare noroc, în orice

caz. Acum înţeleg de ce nu te împaci cu semenii dumitale, care sunt gata să-ţi tăgăduiască cu atâta uşurinţă onoarea, şi cinstea.

— Ei, vezi!

— Altceva, însă, nu înţeleg. De ce nu te duci de-a dreptul la Siguranţă să le spui verde, ceea ce mi-ai spus mie şi să pui astfel capăt zvonurilor rele?

Barkley înălţă din umeri.

— Eu gândesc altfel în chestia aceasta.

— Nu vrei ca ei să afle, că dumneata ştii din sursă secretă unde lucruri, pe care Siguranţa crede ca numai ea le ştie?

La întrebarea aceasta, englezul făcu un gest de împotrivire. Pe faţa lui trecu o umbră. S-ar fi zis că e gata să dea un răspuns răstit, supărat.

Se stăpâni însă.

— Aşa îmi trebuie. Dacă mi-aş fi ţinut gura, ar fi fost mai bine. Cum o să mă înţeleagă un străin?

Eisner păru că regretă, că l-a supărat pe noul sau prieten.

— Cred că mă înţelegi greşit, încercă el să-l îmbuneze.

Celălalt însă nu se lăsă învins de bunăvoinţa noului prieten:

— Să lăsăm asta! Pe noi ne interesează numai propunerea dumitale. Şi aceasta ar fi mântuirea mea, dacă s-ar înfăptui. Ai adresa mea şi ştii unde mă poţi găsi, dacă ar fi la o adică. Să sperăm că în curând îmi vei aduce o veste bună. Şi acum…

Se ridică, întinse mâna lui Eisner şi arătă lămurit că nu mai vrea să fie reţinut.

— Mulţumesc şi pentru invitaţie. Dacă voi avea noroc, o să te poftesc şi eu.

Plecă. Eisner nu făcu nici o încercare să-l reţină. Plăti consumaţia şi părăsi localul. Apoi se lăsă în prada gândurilor.

Îşi zise că a avut noroc că aventura i-a izbutit, căci Fritz Eisner nu era nimeni altul decât comisarul de siguranţă Wolfgang Körner deghizat.

Noroc întâi, pentru că izbutise să iasă în calea lui Barkley şi să-l tragă de limbă. Noroc, fiindcă de aici înainte putea să se ducă oricând la hanul, unde locuia englezul, să-i urmărească. Felul de trai, şi la nevoie, să stea de vorbă cu dânsul.

Şi în sfârşit, mai mare noroc, fiindcă nu fusese silit să aducă deschis discuţia despre maharajah şi bijuteriile lui, căci Barkley singur deschisese vorba despre furt, fără nici un îndemn.

Aceasta însă îi cam punea pe Körner pe gânduri.

Nu era ciudat că englezul acesta ursuz şi zgârcit la vorbă se apucase să-i spună lui, un străin cu totul necunoscut, tot ce avea

pe suflet?

Ei da, Barkley îşi motivase comunicativitatea. Voise să demonstreze străinului, care se afirmase ca, optimist încrezător, cu pilde din viaţa lui, că omul trebuie să fie cu ochii-n patru că nu trebuie să se încreadă în bunătatea semenilor săi, dacă vrea să se ferească de dezamăgiri, de pagube, de surprize, neplăcute.

Dar nu cumva îi întinsese o cursă? Cursa unui om viclean care sub masca lui Fritz Eisner îl ghicise detectiv. Şi care voise în chip subtil să dea a înţelege Siguranţei, că pe el trebuie să-l lase în pace, că el are un alibi.

Era destul de ciudat, că Barkley, ştia că există o bănuială împotriva lui. Cine să i-o fi spus?

Poliţia sigur că nu. Ea făcuse cercetările în mod foarte discret.

Presa nu amintise nimic.

Maharajahul sau unul din oamenii lui?

Comisarul Körner răsuflă din greu. I se părea că eşafodajul său de presupuneri se năruie ca un castel din cărţi de joc; căci era ceva necurat cu acest Barkley.

Lui Körner nu-i venea să creadă, că englezul ar fi hoţul. Apoi punea şi altă ipoteză.

Din casa prinţului indian porneau fire tainice, pe care nu le putea urmări. Astfel cine ştie dacă presupunerile comisarului Körner na s-ar fi adeverit.

Mai ales îl puneau pe gânduri ultimele fraze roşite de englez. Când Körner crezuse că poate englezul are vreo legătură cu cineva din casa maharajahului, care îi pune la curent cu cele ce se petrec acolo englezul întrerupsese brusc discuţia.

Să-l fi ţicnit neîncrederea aceasta nemotivată?

Se poate însă Barkley era destul de şmecher ca să nu-şi exprime o indignare, care ar fi dus te concluzia, că are ceva pe cuget.

Körner era obişnuit fireşte să cugete cu o logică de fier asupra cazurilor celor mäi încâlcite. Acum însă nu izbutea să vadă limpede.

După un răstimp mai lung, căci ocolise ca să nu-l urmărească cumva englezul, ajunse la Siguranţă, îşi şterse năduşeala şi rămase tăcut să se odihnească, niţel în biroul său.

Apoi procedă la schimbarea hainelor. Dar n-apucă să aştearnă în scris cele constatate, căci sună telefonul.

Consilierul Hössel întrebă de comisar. Şi cu toate că Körner nu se bucura de aceasta chemare, nu putea să răspundă că nu vrea să vie acolo să se facă să creadă că nu-i în birou.

Strânse notiţele oftând, şi urcă la etajul superior unde se afla biroul consilierului.

4

KÖRNER ÎNŢELESE după expresia figuri lui Hössel, că părerea despre persoana lui nu s-a îmbunătăţit în Olimpul celor atotputernici de la Siguranţă.

Dimpotrivă: era mai rea decât îşi închipuise el.

— Cum stăm cu afacerea maharajahului din Singapur, domnule comisar? îl întâmpină consilierul şi el ştia ce înseamnă când i se adresează cu „domnule comisar” în loc de „dragă Körner”.

Pricepu şi se pregăti să susţină lupta. Combătu cum era de felul lui, avea de gând să se apere pe el şi activitatea lui până la urmă.

Dădu un raport concis şi limpede, povesti convorbirea cu Barkley şi scoase în ea concluziile, care i se păreau logice.

Până aici, consilierul îl ascultase nepăsător. Acum însă încruntă sprâncenele.

Şi când, în cele din urmă comisarul Körner tăcu, făcu un gest de dezaprobare.

— Trebuie să mărturisesc, Körner, că nu te înţeleg. De obicei eşti precis şi ştii ce urmăreşti…

— Iertaţi-mă, cred că şi de data asta sunt la fel.

Hössel dădu din cap.

— Şi tocmai în cazul acesta, de care depinde cariera dumitale…

— Astă o ştiu mai bine ca oricine. Tocmai de aceea mă ostenesc.

— … să pierzi trenul definitiv! îi întrerupse Hössel. Nu mă mai întrerupe, domnule comisar. Hai să dăm cărţile pe faţă. Pricep eu la ce ţinteşti. Ce ai, omule, ai orbit dintr-odată? Calea care trebuie să te ducă la ţintă, ţi se indică limpede şi lămurit şi dumneata te încăpăţânezi, s-o iei pe alt drum şi să pierzi un timp preţios.

— Timpul n-are însemnătate când e vorba de seriozitate şi precizie, replică Körner.

— Vorbele nu te pot convinge. Lasă-te convins cel puţin de constatări de fapt. Iată, citeşte aceste documente. Să-ţi spun dinainte, ce-i scris în ele. Societatea engleză de asigurare face greutăţi, cere dovada furtului, care în mod obligator; nu se poate dovedi decât prin descoperirea persoanei care a comis furtul.

Asta îl scoate din răbdări pe maharajah. Începe să piardă încrederea în capacitatea poliţiei noastre de Siguranţă şi ne ameninţă, că, dacă nu-i voia aduce imediat un rezultat apreciabil al cercetărilor noastre, va angaja un detectiv particular. Fireşte că acesta n-ar putea să lucreze decât alături de noi. Dar nu-l putem împiedică să lucreze. Şi acum gândeşte-te ce scandal s-ar isca dacă el ar da de urma hoţului şi noi am rămâne cu mână goală. Domnul director general, la ce s-o mai ascund, e foarte supărat. Toată cariera dumitale e în joc. Cuminţeşte-te, ce Dumnezeu! Adu-ne un rezultat. Acest Barkley este de ajuns de suspect…

— Nu pot să fac altfel.

Consilierul Hössel ridică din umeri.

— Dacă e aşa, nu pot să te mai apăr. Voinţa omului îl poate duce în rai sau în iad. Voi raporta domnului director general al Siguranţei.

Comisarul Körner ţinea capul sus, când ieşi din biroul consilierului.

Speranţele lui însă, frumoasele lui speranţe de fericire, le credea de neînfăptuit.

I se va lua misiunea de a rezolva cazul şi atunci, adio vis de dragoste şi fericire în casa lui!

Astfel se frământa cu gândurile în biroul său, când sună telefonul.

Comisarul Körner nu se grăbi să ridice receptorul. Când auzi însă glasul directorului general, inima începu să-i bată mai cu putere.

— Dumneata eşti, Körner?

— Da, domnule director general.

— Am examinat chestiunea cu atenţie şi…

„Acu e acu”, îşi zise Körner.

— … Şi având în vedere conştiinciozitatea dumitale încercată şi seriozitatea dumitale, trebuie să afirm, nu că ai dreptate, dar că chestiunea nu-i aşa de simplă cum pare de la prima vedere…

Körner credea că visează. Glasul continuă.

— Fireşte că orice zi pierdută e supărătoare pentru noi. Însă în ţara noastră ţinem mai mult la seriozitate, decât la performanţe de record. Prin urmare, nu mă pot hotărî să-ţi retrag însărcinarea, pentru că te cunosc şi ştiu că eşti om de ispravă, dar te conjur să nu ne faci de râs. Îmi pun toată încrederea în dumneata. Cred că nu mă înşel, ce zici?

Körner, răspunse simplu:

— Nu vă înşelaţi, domnule director general.

— Bine. Atunci lucrează, despre partea mea alături de detectivul străin. Dar… fii cu ochii în patru.

Puteri noi treceau prin membrele comisarului Körner. Îi venea să strige de bucurie, conştient de forţa lui. Fericirea, norocul lui nu pieriseră încă.

Şi se apucă din nou de lucru.

Siguranţa lui Körner şi încrederea în steaua lui cea buna, care nu-l părăsiseră niciodată până acum, crescuseră mult după vorbele binevoitoare de îmbărbătare ale directorului general, mai ales că erau cu totul neaşteptate după prezicerea tristă a consilierului Hössel.

Şi se întărise atât de mult în credinţa că va izbândi încât se încumeta să jertfească o oră pentru dragostea lui.

Comisarul Körner ştia la ce din zi poate întâlni pe Ketty Marin, ca să stea de vorbă cu dânsa.

La unsprezece dimineaţa, ea obişnuia să iasă în oraş după târguieli.

El n-avea prin urmare decât să se posteze la ora acea în apropierea casei ei.

Şi într-adevăr, Ketty veni. Îi ieşi înainte şi o salută. Ochii ei scânteiară de bucurie, apoi îl mustră:

— E atâta timp de când nu mi-ai dat un semn de viaţă!

Mergea alături de dânsa.

— Am lucrat pentru fericirea noastră. Crede-mă că n-am timp nici să dorm cât trebuie.

— Te cred. Lasă că e bine aşa. Fără luptă nu există izbândă. Îţi închipui cât de mult doresc ca osteneala ta să fie încununată de izbândă. Cum te-am aşteptat şi am tremurat! Dar oricum, putea să-mi dai o veste măcar în treacăt: lucrurile stau aşa şi pe dincolo. N-am nevoie să cunosc amănuntele. Ştii ce încredere nemărginită am în tine.

Comisarul Körner lăsă capul în jos ca un vinovat.

— N-am vrut să te neliniştesc degeaba, Ketty.

Ea se speria.

— De ce? Afacerea merge prost?

— Nici prost, dar nici bine, mărturisi el, sincer.

Apoi i se spovedi.

Cu toată munca lui, până acum nu înaintase cu nimic.

Pe de altă parte i se cereau rezultate rapide şi era în primejdie să cadă în dizgraţia superiorilor săi.

Din fericire în ultimul moment, directorul general se arătase binevoitor şi îi declarase că tot mai are încredere în dânsul.

La auzul ultimelor cuvinte, chipul întunecat al fetei se mai însenină.

— Slavă Domnului! răsuflă ea, uşurată. Atunci totul merge bine. Ai mai câştigat, timp.

El o privi surprins.

— Şi dacă n-ajung la ţintă? Ce ne facem? întrebă el, cu un zâmbet trist.

— Tu nu înşeli încrederea nimănui.

— Ketty exclamă el, radios.

— Da, zise ea. Eu cred în tine.

Şi din acea, clipă, el avu impresia că e călit împotriva înfrângerii.

Sentimentul acesta avea să-i fie de mare folos. Căci mai avea înaintea lui multe ceasuri de tulburare, de deznădejde, în care părea sigur că steaua lui bună a apus pentru totdeauna.

Detectivul particular care fusese recomandat prinţului indian de societatea engleză de asigurare, sosi şi se puse pe lucru cu multă tragere de inimă.

În schimb, după o scurtă vizită pe care o făcu consilierul Hössel, omul acesta nu se arăta de loc dispus să conlucreze cu autorităţile.

Hössel era furios.

— Ştii ce a îndrăznit să-mi spună individul? zise el lui Körner. Că nu vrea să se lase în dus în eroare. Că odată ce va fi apucat pe un drum greşit şi se va lăsa sugestionat de o prejudecată, îi va veni greu şi se elibereze. Mi se pare că făcea aluzie la dumneata.

— De unde să ştie dânsul cum văd eu lucrurile? replică Körner. Eu nu m-am rostit faţă de nimeni, afară de dvs., domnule consilier. Iar măsurile mele profesionale nu poate să le cunoască nimeni.

— Ai dreptate, de aceea am spus că mi se pare. Însă faptul că te critic…

— Nu mă supără. Aici numai izbânda, va precumpăni.

Hössel ofta.

— Aşa e. Izbânda va hotărî.

— Şi altceva n-a mai spus tipul acela încrezut?

— Nimic de seama.

— O să am eu grijă, să nu împingă lucrurile pe o linie moartă.

Consilierul făcu un semn de dezaprobare nu mai voia să audă

nimic. Nu era deloc înţeles cu felul în care lua Körner lucrurile.
Iar Körner înţelese, că lămurirea cazului va fi şi mai anevoioasă.
Nu numai că trebuia sa urmeze cercetările asupra hoţului de bijuterii cu un zel îndoit, ci mai trebuia să cheltuiască o bună parte din timp şi din atenţie, ca să-i supravegheze pe nedoritul său concurent.
Căci, nu era exclus ca detectivul particular să facă o descoperire însemnată înaintea lui. Chiar, şi oarba întâmplare poate juca un rol în asemenea caz.
Oricum, Körner trebuia să fie la curent cu tot ce se petrece. Altfel partida, şi aşa cam nesigură, va fi iremediabil pierduta pentru el.
Subalternii lut Körner nu mai avură o zi bună. Trebuiau să fie mereu în picioare. Iar el însuşi abia de găsea timp să îmbuce ceva şi să doarmă.
Şi, totuşi nimic hotărâtor nu se arăta la orizont.
Atâta constată însă Körner după puţină vreme: că detectivul particular lucra în deplin acord cu acela, care îl angajase, adică maharajahul.
Mereu intra şi ieşea din casa lui. Acolo, de sigur ca discuta prinţul sau cu secretarul lui şi Körner care ar fi ţinut mai mult să afle ceva despre aceste tratative, nu avea poftă să întrebe, căci ghicise ca Saku Dalab şi Ali Ben Iusuf n-au chef să vorbească despre asta. Desigur că la întrebările lui, ei iar dat răspunsuri vagi şi insuficiente.
Motivul acestei purtări reci a prinţului faţă de reprezentantul Siguranţei trebuia căutat în insuccesele de până acum ale comisarului şi în desconsiderarea şi lipsa de stimă ce i-o atrăseseră.
După, părerea lui Körner, lucrurile puteau să stea şi astfel. De aceea deschise ochii şi mai mari ca să nu-i scape nimic.
Apoi ştia că bănuiala concurentului său se îndrepta împotriva lui Jim Barkley.
Detectivul particular dădea târcoale hanului în care locuia englezul, frecventa localul, ascultă şi iscodea cât putea şi îl urmărea pe englez pas cu pas.
Fireşte că toate acestea le făcea deghizat însă Körner îl recunoştea, deşi deghizarea era foarte iscusită şi variată.
Körner se mărgini să stea în observaţie.
Deodată însă lucrurile luară o întorsătură surprinzătoare.
Într-o dimineaţă, după ce luă cunoştinţă de o serie de raporturi

cu privire la întrebările sale, Körner îşi zise că a venit timpul să reia legăturile cu Jim Barkley.

Se deghiză repede în Fritz Eisner şi se duse la hanul englezului. Acolo păreau ca abia se treziseră.

O femeie deretica prin sala de mâncare. Hangiul veni somnoros şi morocănos, numai în cămaşă din bucătărie.

— Nu locuieşte la dumneata un anume Jim Barkley.

Hangiul se uită la ceas. Apoi se adresă femeii:

— Englezul n-a coborât încă?

— Nu l-am văzut.

— Poate o mai fi dormind, zise hangiul.

— Hm! Aş fi vrut să-i vorbesc. Totdeauna se trezeşte aşa de târziu?

— De obicei se scoală devreme. Se vede că… la stai. Nici nu l-am văzut aseară. Poate s-o fi dus prin oraş şi s-a întors târziu acasă. Nu prea e în obiceiul lui, că e un tânăr foarte, aşezat.

— Atunci o să mai aştept. Dă-mi o cafea. Nu cred să lenevească mult în pat, dacă e obişnuit să se scoale devreme.

Körner luă loc la o masă în colţ.

Hangiul aduse o cafea, Körner o plăti, apoi luă câte o sorbitură din când în când.

Nu era plăcut în sala de mâncare. Dar lui Körner nu-i păsa. Era el deprins cu multe.

Ceasornicul înainta încet, ca întotdeauna când aştepţi ceva. Hangiul mergea încoace şi încolo. Se uita când la Körner, când la ceas. În cele din urmă îşi pierdu răbdarea.

— Mă duc să văd ce-i cu englezul. Altfel te mai apucă şi prânzul aici.

Comisarul Körner îi mulţumi.

Hangiul se duse. Lipsi cam multă vreme, iar când se întoarse, păru foarte uimit.

— Nu pricep ce să fie, zise el dând din cap. Pot să tot bat în uşă, că nu mă aude. Nu se poate să doarmă aşa de adânc…

— Poate o fi plecat de acasă?

— Fără să fi luat cafeaua? Nu cred. Îl cunosc doar.

— Sau poate că nici nu s-a întors acasă în noaptea asta?

— Asta m-ar mira şi mai mult. Îmi cunosc eu muşterii! Barkley nu-i un chefliu.

— Mda! se gândi Körner. Ar fi bine să deschidem odaia să vedem ce-i cu el.

— Cheia e la dânsul.

Körner luă o hotărâre. Scoase insigna de poliţist şi o arătă

hangiului.

— O să descui eu. Am un şperaclu, cu care pot deschide orice broască, numai dacă nu e prea complicată. Datoria mea de poliţist cere să intru înăuntru în interesul cercetărilor.

Hangiul şuieră printre dinţi. Apoi dădu din cap.

— Înţeleg cum stă chestia. Sunt la dispoziţia dumitale, zise el scărpinându-se după ceafă. Ei, la una ca asta nu m-am aşteptat din partea unui băiat de treabă, cum e englezul asta.

— Nu trebuie să-ţi închipui ceva rău. Vreau numai să fac o cercetare.

Camera lui Barkley se afla la etajul de sus. Lui Körner îi fu uşor să deschidă uşa cu „passe-par-toutul” lui.

Găsiră cuibul deşert. Jim Barkley nu era acolo. Patul rămase neatins.

Pe masă se află un plic închis cu adresa:

„Prietenului şi protectorului meu Fritz Eisner? Pentru orice eventualitate!” Cuvintele acestea erau scrise cu creionul.

Körner se grăbi să deschidă plicul citi repede cele câteva rânduri, apoi îl puse în buzunar. Se îmbujora puţin la faţă, încolo nai fi putut citi pe figura lui nici bucurie, nici spaimă.

Hangiul aştepta cu încordare vestea.

— E bine, zise Körner, Voiţi încuia la loc odaia şi vino, te rog.

Scoase ceva din portofel şi îşi făcu de lucru la uşa încuiată.

— Aşa, am sigilat provizoriu odaia. Am pus numai un sigiliu de hârtie. Dumneata eşti răspunzător de el să nu fie îndepărtat sau rupt şi odaia să nu fie descuiată în lipsa mea. Mai înţeles?

— Desigur! Dar dacă se întoarce englezul acasă…

— Atunci să aştepte în sala de mâncare şi sa mă cheme imediat pricepi? Imediat să cheme poliţia de siguranţă, camera 138. O să ţii minte?

— Da.

— Încolo nu mai am nimic de zis. Numai să-ţi ţii gura despre întâmplarea asta deocamdată…

— Bineînţeles! N-o să suflu o vorbă!

Körner opri cel dintâi taxi, se urcă grăbit şi spuse şoferului să-l ducă repede la ţintă.

5

MAŞINA SE OPRI la Siguranţa generală şi comisarul Körner se dădu jos grăbit.

— Aşteaptă-mă!

Urcă treptele câte două, apoi se înapoie tot atât de repede, urmat de un agent de poliţie; un al doilea automobil mai trase la scară. Urcară cu toţii. Se aflau printre ei şi doi jandarmi în uniformă cu doi cânii poliţişti.

— La grădina publică, aleea treia transversală. Opreşte la capătul lacului cu lebede! dădu el ordin.

Maşinile porniră cu cea mai mare viteză.

Comisarul Körner stătea nemişcat, cu privirea aţintită înainte, cu sprâncenele uşor încruntate.

— La drept vorbind e o nebunie, îl scoase din gânduri unul din însoţitori. Mi-e teamă că ne ducem degeaba. Nu, pricep încă…

— După aceea o să vă lămuresc, replică Körner. Una din două, sau eu am dreptate, sau cazul acesta e pierdut pentru noi.

Automobilele intrară în parc şi opriră lângă lac.

Körner dădu instrucţiuni scurte, precise cu glas potolit. Oamenii se împrăştiară. Sarcina, principală căzu asupra agentului cu câinele. Căutară pretutindeni, nici un tufiş, nu râmase necercetat.

Asta dură cam un sfert de ora. Apoi cineva din aripa stângă a lanţului format de căutători, zise ceva. Toţi alergară într-acolo. Körner răsuflă uşurat când auzi cuvintele jandarmului.

— L-am găsit! Poftiţi încoace!

În tufiş descoperiseră un cadavru. Era a lui Jim Barkley. Avea o rană în tâmpla dreaptă. Revolverul se afla lângă el.

Körner examină cu luare aminte poziţia cadavrului, apoi urmele de paşi pe pământul jilav.

— Vă rog nu mutaţi nimic din loc, până nu luăm fotografiile.

Medicul termină, curând cu constatările sale.

— Moartea trebuie să fi survenit imediat. Focul a fost bine tras la ţintă.

— Hm! La prima vedere s-ar crede că e o sinucidere, însă nu e sigur. Trebuie mai întâi să fac măsurătorile. Se prea poate să ai dumneata dreptate.

— Gândeşte-te la prezicerea mea!

— Fireşte, fireşte.

— Şi apoi priveşte aici? Iată o urmă de targă, pe care nu a căutat s-o facă să dispară.

Ceilalţi se convinseră şi dădură din cap în semn de aprobare.

— Da, se vede bine.

Körner luă revolverul între degete, apoi îl puse la loc şi se aplecă.

— Fabricat englezesc! Dar asta nu înseamnă nimic. Vom vedea.

Apoi locul fu fotografiat sub diverse aspecte.

— Restul te priveşte pe dumneata, camarade Weissman. Eu am urgent ceva de rezolvat în alta parte.

— N-aveţi nici o grijă!

— Până într-un ceas vreau să-l am pe asasin.

— Drace!

— Şi încă mai mult. Azi va fi o zi mare. La revedere, domnilor!

Se duse la prima maşină şi dădu ordin să întoarcă spre oraş.

La Siguranţă se duse de-a dreptul la consilierul Hössel.

— Vă rog să-mi daţi un mandat de arestare…

— Pentru Barkley? În fine ţi-au venit minţile la cap.

— Barkley a murit.

— A murit? Cum, zici că a murit? întrebă Hössel, crezând că n-a auzit bine.

— Ai fost asasinat. Comisia se află la locul crimei.

— Şi eu n-am fost înştiinţat?

— Iertaţi-mă, dar am fost nevoit să lucrez repede. Nici acum nu pot pierde timpul dându-vă lămuriri.

— Atunci, pe cine naiba vrei să arestezi?

— Pe ucigaşii englezului. E aşa cum am presupus eu din primul moment. Am dovezi scrise.

— Nu se poate!

— Vă rog să-mi daţi împuternicirea…

— Da, da, încăpăţânatule! Răspunderea o porţi dumneata; eu îmi spăl mâinile, să ştii.

Astfel începu cea din urmă parte a tragediei. Căci ceea ce se înfăţişă de aici înaintea ochilor miraţi ai autorităţilor era într-adevăr o tragedie.

Körner ceru să fie primit de Saku Dalab din Singapur. Dar fu întâmpinat de Ali Ben Iusuf.

— Excelenţa Sa va roagă să trataţi cu mine.

— Îmi pare rău. Dar e o afacere prea însemnată. Trebuie să vorbesc cu maharajahul.

— Dar eu am procură nemărginită.

— N-are a face! Nu se poate altfel.

Secretarul ieşi, înălţând din umeri. Se întoarse tot singur.

— Regret, dar îi este cu neputinţă să…

Körner îl întrerupse scurt şi aspru:

— Bine ce să mai lungim comedia. Am avut eu grijă de toate. Nena Daşa n-are decât să se mai ascundă câtva timp de mine…

Ali Ben Iusuf se făcu alb ca varul. Începu să se clatine. Dar se stăpâni… Numai glasul începu să-i tremure.

— Nu, pricep. Aţi numit pe…

— Am zis Nena Daşa. Ai auzit bine. L-am numit pe stăpânul dumitale pe adevăratul lui nume.

— Adevăratul nume? se îndărătnici secretarul. Nu ştiu zău…

— Nu ştii că pe fratele vitreg al maharajahului Saku Dalab din Singapur îl cheamă Nena Daşa?

— Ba da, asta ştim. Dar…

— Că, socotindu-se nedreptăţit la moştenire, a început încă de mult să comploteze împotriva lui Saku Dalab, că a găsit în Ali Ben Iusuf un complice tanic, cu care s-a înţeles ca să calce cu şi pentru dânsul peste cadavre de va fi nevoie.

Privirea secretarului semăna cu aceea a unei pisici sălbatece.

— Basme, zise el sarcastic. Basme prosteşti? La ce îmi istoriseşti asemenea inepţii?

— Pentru că ştiu că amândoi au înscenat o călătorie a maharajahului în Europa. Informaţiile mele telegrafice au făcut minuni. Se şoptea pe ici, pe colo. Dar nimeni nu cunoştea adevărul. Nimeni nu îndrăznea să deschidă gura. Până când i-am dat eu drumul. Prinţul şi-a păstrat incognito-ul cu stricteţe. Asigurarea bijuteriilor a fost încheiată. Toate astea, pentru ca Saku Dalab să dispară în Europa şi în locul lui să se ivească Nena Daşa. Şi aşa s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta te întreb eu pe dumneata, zise Körner, ameninţător. Unde-i Saku Dalab? Mai trăieşte? Sau a fost împuşcat întocmai ca Jim Barkley?

— Câine! scrâşni Ali Ben Iusuf.

Körner îi puse revolverul în faţă.

— Linişte. Mâinile sus!

Ali Ben Iusuf însă nu se dădu bătut. Sări spre gâtul, comisarului. Acesta în legitimă apărare, apasă pe trăgaciul armei.

Un ţipăt: secretarul se clătină. Körner vru să-l prindă, când fu atacat de un nou adversar.

Indianul sărise la el că o pisică. Ascultase din odaia învecinată întreaga convorbire. Nena Daşa văzu că stratagema lui a fost descoperită. Era totul în joc, şi dobândirea milioanelor şi viaţa lui. Trase un foc de revolver, apoi încă unul.

Körner sărise la o parte. Astfel ca al doilea glonte îi nimeri în braţul stâng.

Nena Daşa văzu că doi agenţi deschiseseră, uşa şi se năpustiră asupra lui.

Comisarul Körner pentru mai multă siguranţă, îi postase în dosul uşii şi le dăduse instrucţiunile necesare.

— În numele lui Kali şi Şinsa! strigă indianul.

Îndreptă arma asupra sa şi trase. Apoi se prăbuşi, grav rănit.

Câteva zile după aceia, Körner lua cafeaua la colonelul Marin, împreună cu Ketty. Purtă braţul stâng într-un bandaj. Rana făcută în carne, nu era primejdioasă. Avea să se vindece curând.

Tinerii erau radioşi de fericire şi străluceau ca şi verighetele, pe care le purtau pe inelarul mâini stângi.

— Aşadar te aştepţi la o avansare chiar luna asta? întrebă colonelul, zâmbind.

— Da pe luna asta! Mi-a comunicat-o azi personal directorul general al Siguranţei.

— Şi ce a fost cu englezul acela? N-am înţeles bine, din reportajele ziarelor. Aşadar Nena Paşa era fratele vitreg al maharajahului?

— Da! El a pus să-l asasineze pe Saku Dalab în Anglia, ca să facă lichide milioanele lui şi să pună mâna pe ele. Unealta lui a fost Ali Ben Iusuf. Pe ceilalţi servitori îi schimbase: Nena Daşa putea foarte bine să joace aici în Europa rolul lui Saku Dalab. Semănau foarte bine unul cu altul? Fireşte că n-ar fi putut să apară în India ca maharajah. Dar nici nu urmărea asta.

— Înţeleg. Pe el îl interesau numai milioanele.

— Dar bijuteriile? întrebă Ketty.

— Le-a asigurat şi pe urmă le-a făcut să dispară, urmă Körner, Furtul a fost bine simulat. Aranjase în aşa fel că asigurarea ar fi fost nevoită să plătească. Dar societatea engleză s-a aparat cât a putut şi a cerut dovada furtului, deci descoperirea hoţului. Atunci escrocilor le-a venit în minte să arunce bănuiala asupra lui Jim Barkley. Dar se înşelase în privinţa acestuia. A fost singurul care a ghicit pungăşia.

— Se zice că-i cunoştea pe maharajah dinainte?

— Da! îl cunoştea pe Saku Dalab şi pe Nena Daşa!

— Aşa! Şi a băgat de seamă…

— A devenii bănuitor. A venit să-i ceară indianului un ajutor, dar a fost purtat cu vorba.

— Ce zgârcit!

— Zgârcenia s-a răzbunat. Barkley era o vulpe şireată şi pe mine m-a ghicit. Şi-a închipuit imediat, că sunt un poliţist. De aceea mi-a lăsat scrisoarea – adresată lui Fritz Eisner.

— Scrisoarea trădă totul?

— Barkley îşi exprima în ea bănuiala, că indianul n-ar fi Saku Dalab, ci Nena Daşa.

— Şi de ce n-a spus asta imediat?

— Nu ştiu! Îmi închipui ca se aştepta la un dar mai mare din partea indianului. Se poate, e chiar foarte probabil, că el a dat a înţelege ceva din bănuiala lui, căuta în felul acesta să exercite un mic şantaj. Nu-l cred basma curată. Fireşte că a ispăşit-o amarnic.

— E adevărat, ca a fost omorât de Ali Ben Iusuf?

— Da, a fost împuşcat! Barkley a fost chemat în grădina, publică la o oră târzie, sub pretext că-i se va da un răspuns la cererea lui de ajutor.

— Dar misterul acesta cum de nu i-a bătut la ochi?

Körner dădu din cap:

— Ba, i-a cam bătut. De aceea a şi scris aceea scrisoarea adresată mie: „Pentru orice eventualitate!” Presimţea, că e bănuit că ar fi ghicit taina acestei afaceri misterioase şi că poate vor voi să-l înlăture. De aceea, în caz de i s-ar îi întâmplat ceva, voia să-şi asigure cel puţin răzbunarea. Şi nu, se înşelase în presimţiri. Ali Ben Iusuf îl păcălise şi se vede ca l-o fi împuşcat pe neaşteptate… Cu toate că Barkley o fi fost el destul de prevăzător. Împuşcătura era astfel ca ar fi putut să dea loc şi la ipoteza unei sinucideri dacă n-aş fi fost prevenit. Cadavrul n-a fost descoperit din întâmplare, ci printr-o căutare conform unui plan. Am găsit urma unei tărgi Asasinatul a fost săvârşit pe alee. Pe urmă Ali Ben Iusuf şi-a târât victima într-un tufiş, a pus repede revolverul la un loc potrivit apoi a dispărut fără să fi fost zărit de cineva.

— Şi a doua zi, zise logodnica, mândră de isprava lui, i-ai luat prin surprindere pe asasini.

Comisarul Körner îi sărută mâna cu mult drag.

Pe când colonelul mormăi mulţumit:

— Da, la luare prin surprindere se pricepe domnul foarte bine. Asta nu se vede numai din afacerea cu bijuteriile maharajahului,

pe care s-a priceput să le aducă atât de repede la lumina zilei din lada secretă a falşului prinţ indian. Ketty, Ketty, atâta îţi spun, fii cu băgare de seamă. Nu e lucru uşor să ţii un asemenea bărbat în mrejele tale.

— Lucru uşor? zise fata, râzând. Nici nu vreau să fie tată.

— Dar atunci, ce?

— Să fie o fericire, tată! Şi va fi, te asigur.

SFÂRŞIT

Cu numărul acesta „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL” ia vacanţă până la toamnă, când va reapare complect reorganizat din toate punctele de vedere.

CUPRINS

AMOR și NEBUNIE

monumentalul roman de dragoste și aventuri al lui ARMAND ROCHAMBEAU

face parte din seria acelor lucrări literare cari cuceresc atenția cititorului de la început până la sfârșit. Tradus în toate limbile europene, romanul acesta a apărut și în românește, în patru volume groase (peste 2000 pagini), cari se vând cu **Lei 35.— fiecare**

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura Ig. Hertz, București, Calea Victoriei, 8

TIP. «EMINESCU» S. A. — ra IG. HERTZ, București

ETECTIVUL
ĂPTĂMÂNAL
pare în fiecare Mercuri.